

Idipsum aperte eruitur ex nono inter eadem Decreta, ubi ad quaestionem, *An Confessarius sollicitatus, si metu inductus sollicitanti consentiat, sit denuntiandus*, Responsum fuit, *esse denuntiandum, et opinionem*

rant, si accidentales conditiones placeant. Hi enim proprie tractatum de ea re habuisse dicuntur.

Altera ratio est, quod in §. 7. Constitutionis dicantur monendi de obligatione denuntiandi ii poenitentes, quos confessarii ab aliis sollicitatos noverint. Ergo concludunt, *supponitur, confessarium saltem indirecte sollicitasse.* — Resp. Verba Constitutionis §. 7. sunt haec: *Moneat de obligatione denuntiandi sollicitantes, seu, ut praefertur, TRACTANTES.* Et rursus: *Quod si hoc officium (confessarii) praetermiserint, vel poenitentes docuerint, non teneri ad denuntiandum confessarios sollicitantes, seu TRACTANTES, ut supra etc.* Ergo denuntiandi dicuntur etiam tractantes, seu turpem tractatum habentes. Neque vero dicas, ex Constitutione a Confessario dici monendos solum eos, qui fuerint sollicitati. Ut enim alia modo omitamus, nonne obligationem denuntiandi illum confessarium habent, ut supra vidimus, etiam ii omnes, qui noverint, turpes in confessione intercessisse tractatus? Cur nam autem excluderetur poenitens, qui particeps tractatus extitit?

Additur tertio loco: *Si satis esset, illicitos et inhonestos sermones vel tractatus habere, etiamsi confessarius his sermonibus vel tractatibus non sollicitet, nec intentionem sollicitandi habeat; denuntiandus esset etiam confessarius, qui poenitentem peccatum contra sextum confitentem sine ulla necessitate vel causa rationabili studiose et minutim de circumstantiis examinat, sed ex prava curiositate et complacentia de huiusmodi rebus sine ulla intentione sollicitandi.... revera enim sermones inhonestos et illicitos cum*

poenitente habet. — Resp. *Concedo totum.* Si enim, ut concedis, hic confessarius revera sermones habet inhonestos et illicitos, de quibus expresse in Apostolicis Constitutionibus Gregorii XV. et Benedicti XIV. disseritur, cur nam denuntiandus non esset? — *Non habuit, inquit, intentionem sollicitandi.* — Resp. Utrum haec excusatio aliquid valere queat apud iudices, alii viderint. Interim manifestum est, in casu inoleum operis, et finem operis intrinsecum ad sollicitationem tendere, si quidem sollicitationis nomine venit quicquid ad venerea provocat. Intentio autem non magis profecto hic necessaria est, quam in praebendo scandalo; neque enim puto, iuxta S. Alphonsi sententiam, scandali reatum abesse, si opus et intrinsecus finis operis scandalum per se parit, etiamsi operantis intentio ad scandalum praebendum non feratur. Caeterum transmitti poterat quicquid ad hunc casum pertinet, et consequentia negari, quam hinc deducere velles ad negandam obligationem denuntiandi confessarium, qui turpem et inhonestum tractatum in confessione cum muliere habuerit. Quid enim paritatis habet inhonestus interrogandi modus cum turpi inter poenitentem et confessarium tractatu?

Illud unum non omitatur, in illis Decretis, quibus Benedictus *robur inviolabilis et Apostolicae firmitatis adicit*, quaedam dubia solvi, quorum solutionem in ipsa Benedicti Constitutione non reperies, quemadmodum et in Constitutione Gregorii XV. quaedam expressius explicata reperire est, quam in Benedictina Constitutione, quae alioquin quaedam magis explicite habet, ac in Gregoriana cernantur. In Gregoriana Constitutione v. gr. explicite dicuntur denuntiandi confessarii

negativam non esse probabilem. A fortiori igitur denuntiandus Confessarius est, ubi nulla incussi metus est qualiscumque excusatio.

qui inhonestos in confessione tractatus habuerint: de his vero denuntiandis expresse in Benedictina non dicitur. Scilicet omnia simpliciter, ut iacent, sunt tenenda ut quemadmodum constitutio Gregoriana integra manet, etsi non omnia quae habet, repetantur disserte in Benedictina, ita et omnia decreta Inquisitionis confirmata a Benedicto XIV. sunt servanda, etsi quaedam habeant, quae non disserte memorantur in eius Constit. ; ideo enim confirmata sunt.

Illud potius opportunum est hic monuisse, S. Doctorem Alphonsum ex praeccepta illa opinione de confessario, *qui denuntiandus non sit, si mere sollicitationi consenserit*, ad aliam resolutionem devenisse, quae forte multo etiam minus admitti potest. Nam (lib. 6. n. 682.) quaerens, *An sit denuntiandus confessarius, qui sollicitatus a poenitente ad copulam, renuit, et divertit ad solos tactus*, respondet, *probabiliter negari.* Ratio, inquit, *quia foemina sollicitans ad copulam virtualiter provocat etiam ad tactus, qui ordinarie sunt praevii ad copulam; unde verificatur, quod confessarius tunc non sollicitat, sed sollicitatus consentit.* — Verum, uti patet, a fortiori hanc opinionem excludunt bina Decreta in textu allata, et aperte se hic prodit turpis ille tractatus, de quo iam dictum est, praesertim vero, cum ipse confessarius reipsa poenitentem ad malum invitet et incitet, esto ad hoc poenitens paratus censeatur. Hinc in isto casu habemus insuper *mutuam illam sollicitationem*, in qua denuntiationem necessario faciendam statuit S. Inquisitio in octavo ex saepius allegatis Decretis; in quo ad Quaestionem, *An quando confessarius et poenitens invicem se sollicitant, confessarius sit denuntiandus*, responsum est, *Affirmative, et opinionem negati-*

vam non esse probabilem; quin et Benedictus XIV. §. 2. Const. Sacramentum Poenitentiae expresse de hoc casu loquitur iis verbis: Etiamsi... sollicitatio inter confessarium et poenitentem mutua fuerit.

Aliam quoque resolutionem habemus in sexdecim illis S. Inquisitionis Decretis, cui non satis consona videri potest doctrina S. Doctoris Alphonsi. Quaerit nimirum, (lib. 6. n. 683.), *An denuntiandus sit confessarius sollicitans ad actus tantum venialiter inhonestos.* Et post relata affirmantem aliorum sententiam, subdit: *Secunda vero sententia probabilior negat... Omnes tamen conveniunt... quod si ex circumstantiis certe coniceretur, quod sacerdos eo levi actu animum habuerit ulterius progrediendi, tunc censenda est sollicitatio gravis.* Porro in tertio ex praefatis Decretis ad Quaestionem, *An confessarius, sollicitando, propter parvitatem materiae sit denuntiandus*, responsum fuit: *Cum in rebus veneris non detur parvitas materiae, et, si daretur, in re praesenti non daretur, censuerunt, esse denuntiandum, et opinionem contrariam non esse probabilem.* Ad S. Alphonsi tamen defensionem dici forte potest, S. Doctorem, dum *actus* nominat *leviter inhonestos*, quidpiam designare voluisse, quod nihil habet cum rebus veneris commune. Verum nec praetermittenda videtur illa Decreti particula: *Et si (parvitas materiae) daretur, in re praesenti non dari.* Nam verba, *in re praesenti*, non significant, *in rebus veneris*; ergo significant, in sollicitatione ad utrumque *minus honesta.* Et si quidem hic sensus sit Decreti, iam non satis efficax esset quod S. Doctor (l. c.) ita subdit: *Ex alia vice actus, qui in se est levis contra castitatem, nequit fieri*

404. — QUAER. 3° *An urgeat obligatio denuntiationis, si reus sit emendatus, vel si a multo tempore sollicitatio contigerit?*

Resp. ad 1um Affirm., quia Pontifex non intendit solam rei emendationem, sed etiam eius punitionem ad damnum Ecclesiae resarciendum, scandalumque reparandum (15).

Resp. ad 2um Affirm. pariter ob easdem rationes: nam si non esset denunciandus, qui a multo tempore crimen commisit, ratio sane foret, quia censeretur iam emendatus; sed non valet haec ratio, ut modo dictum est. Insuper quis determinare posset, quodnam sit longum aut breve tempus? Attamen illa circumstantia Superiori manifestanda foret (16). — S. Lig. n. 686.

405. — QUAER. 4° *An excusetur poenitens a facienda denuntiatione, ob timorem ne incurrat indignationem et increpationem denunciati?*

Resp. Neg. Ratio est, quia molestia haec minimi facienda est in re tanti

gravis in sacramento; alias quodlibet peccatum veniale in materia veracitatis, patientiae, vel humilitatis, evaderet grave in Sacramento; quod nemo asserit. Nam, prout reponere quispiam posset, aliud est, quod quispiam sacerdos in administrando sacramentum leviter contra virtutem castitatis peccet; aliud vero est, quod confessarius poenitentem in ipsa confessione ad aliquid minus honestum provocet; inter haec enim duo diversissima subesse irreverentiae et indecentiae ratio merito videri potest. Sed sapientiorum de his esto iudicium.

(15) Huc facere possunt duo S. Inquisitionis decreta. Alterum est tertium decimum ex sexdecim saepius memoratis, in quo ad Quaestionem, *An sit denunciandus Confessarius, qui propter sollicitationem alterius abiuravit* (scilicet compellente S. Inquisitione, ut abiuret de levi vel vehementi suspicione haereseos). Responsum fuit, *opinionem negativam non esse probabilem, et ideo denuntiandum, quod etiam fuit resolutum sub die 20. Jul. 1628.* Et quod hic allegatur alterum est decretum (Apud Giraldi l. c. pag. 641. n. VI.), quo definitum fuit, *mulierem sollicitatam teneri ad de-*

nuntiationem, etiamsi sciret, sollicitantem sponte comparuisse. Porro cum abiuratio in ipsa S. Inquisitione signum potissimum sit emendationis, maximum vero emendationis ac respicientiae indicium sit spontanea suimet accusatio, neque tamen iuxta allata decreta a denunciando confessario haec exeusent; a fortiori non exeusabunt alia, quae recenseri solent, emendationis indicia, quae partim aequivoca plane sunt, partim vero nimis ad cognoscendum ardua.

(16) Haec quaestio expresse resoluta prostat in Const. *Sacramentum Poenitentiae* §. 2., ubi definitur, confessarium denunciandum esse, *etiamsi longum tempus post ipsam sollicitationem iam effluerit.* Huc illud etiam revoca, quod S. Congr. Inquisit. die 11. Maii 1707. (apud Giraldi l. c. pag. 641. n. VIII.) declaravit, nempe *puellam sollicitatam in simplicitate constitutam et absque notitia inhonestatis, teneri denunciare Confessarium sollicitantem, postquam compos effecta fuerit, et notitiam praeteritae sollicitationis acquisiverit.* Cessat vero obligatio si denunciandus sit mortuus.

momenti, et ad bonum commune spectante (17). Non enim comparari potest malis innumeris maximisque ex corruptione Sacerdotis provenientibus.

QUAER. 5° *An deneganda sit absolutio poenitenti, qui Sacerdotem sollicitantem denunciare recusat?*

Resp. Affirm., secus enim lex inutilis et irrita plerumque evaderet. Confessarius igitur quo prudentiori potest modo, denuntiationem faciendam curare debet, absolutionem nempe differendo vel etiam denegando poenitenti obtemperare recusanti.

Animadvertenda tamen ea sunt, quae Cardinalis Albitius, *de Inconstant. in Fide*, c. 35, sic habet: *Fuit resolutum 28. Jun. 1597, et 28. Febr. 1598, et 15. Apr. 1612, quod quando mulier est nobilis et verecunda, nec potest induci ad deponendum, in Urbe (Romae) consulatur S. Congr. — Si vero extra Urbem, consulatur Episcopus, vel Inquisitor; qui, si habent difficultatem, consulant S. Congregationem; sin minus dent facultatem Confessariis absolvendi poenitentem, quae iustis de causis denunciare recusat; quae tamen debet absolvi sub conditione, quod cessantibus causis, teneatur hoc facere, ac etiam non adire amplius Confessarium, a quo fuit sollicitata.*

In locis autem ubi non urgetur observatio Decretorum Pontificiorum, quid in iis casibus agendum sit, ab Episcopo rescindendum est (18).

(17) Concedi tamen debet, eum excusari, qui rationabiliter ex denuntiatione grave sibi aut proximis sibi seu consanguineis seu affinibus damnum in vita, fama, aut temporalibus bonis timeret. Quippe ad haec damna praecavenda adest cuique ius naturae, quod iuri positivo praevalet. Insuper non solet Ecclesia ad suarum legum observantiam cum tam gravi incommodo impellere. Ubi tamen sollicitatio ortum duceret ex contempta sacramenti religione, aut animarum pernicies sequeretur, ratio boni communis, et Religionis obsequium privato damno anteferri deberet.

(18) *Constitutiones omnes editae contra sollicitantes in confessione, in singulas nationes universim vires suas extendunt, ac latinos aequae ac graecos sua amplitudine comprehendunt.* Ex

Constit. Benedicti XIV. *Etsi Pastoralis* §. IX. n. V. *Attamen qui in partibus schismaticorum, haereticorum et mahumedanorum degunt, licet subiecti sint Constitutionibus contra sollicitantes; tamen in iis locorum circumstantiis, in quibus nulla spes adsit punitionis denunciati, atque mulieres sine periculo et infamia denunciare nequeant, denunciatos vero facile poenam declinare posse credatur, recurrendo vel ad Episcopos schismaticos vel ad laicos iudices infideles, ex Decreto S. Congreg. S. Officii die 21. Febr. 1630., attentis supradictis causis, absolvendi sunt, et liberandi ab huiusmodi onere denunciandi: moneri tamen debent, ut cessantibus supranarratis periculis et impedimentis, teneantur denunciare* (apud Giraldi l. c. pag. 640.-641.).

406. QUAER. 6° *An denuntiandus sit Confessarius, qui in confessione postulavit a muliere ubi habitat, si postea eam domi sollicitaverit?*

Resp. Affirm., quia, licet quaestio facta in confessione videatur indifferens, postea tamen ex circumstantiis cognoscitur, eam appositam fuisse ad sollicitandum. — S. Lig. n. 676.

QUAER. 7° *An sit denuntiandus Sacerdos, qui rogatus a muliere ut eius confessionem audiat, eam sollicitat?*

Resp. Affirm. Ex Decreto quarto ex supradictis, si sollicitatio fiat in confessionario, seu in loco confessionis. Secus si sollicitatio fiat extra locum confessionis, et absque praetextu confessionis (19).

407. — QUAER. 8° *An sit denuntiandus, qui cognita in confessione mulieris fragilitate, postea eum domi sollicitat?*

Resp. Affirmandum est, si mulierem sollicitet tanquam personam, cuius indolem aut fragilitatem ex confessione cognoverit, idque verbis aut alio modo innuat (20).

(19) Ad Quaest. n. IV., *An Confessarius, qui foeminae in confessionario dicenti, se velle in crastinum confiteri, illam sollicitat et a confessione dissuadet, sit denunciandus*, a S. Congreg. Inquisit. responsum fuit, *Si sollicitatio fiat extra locum confessionis et absque praetextu confessionis, negativam opinionem esse probabilem; secus, si fiat in Confessionario seu in loco confessionis*. Unde non est admittenda opinio S. Alphonsi, dum scribit (lib. 6. n. 678.), denunciandum esse confessarium, qui rogatus ad confessionem, divertit et sollicitat, licet nondum sederit, nec mulier fuit genuflexa. Quo spectat etiam Responsum ad Quaest. XV, *An sit denuntiandus Confessarius, qui sedens in confessionario mulierem sollicitat stantem ante confessionarium, non simulando confessionem*; responsum est scilicet, *opinionem negativam non carere sua probabilitate*. Caeterum nulla adesse in casu potest simulatio confessionis, quia cum mulieres non confiteantur stantes ante confessionarium, abest quaevis confessionis species seu suspicio.

(20) Scite S. Alphonsus (lib. 6. n. 678. dub. 2.) hunc casum revocat ad clausu-

lam sollicitationis factae occasione confessionis, quando nempe Confessarius utens notitia confessionis, ex qua comperiat poenitentis fragilitatem aut proclivitatem in malum, aut quid ipsa egerit aut agere cum aliis optaverit, quibusve versetur in angustiis, vel necessitatibus duro experimento constantiam eius subicientibus prematur, etc., occasionem inde sumit eam sollicitandi. Ratio, quia cum ansa et impulsus ad sollicitandum ex audita confessione profluat, satis vere dicitur cum S. Alphonso, quod sollicitatio occasione confessionis fiat (*). Re per se spectata, potius occasione notitiae habitae in confessione, quam occasione confessionis sollicitaret.

Attamen ut poenitens ad denunciandum teneatur, opus est, ut certis indicis constet, ansam sollicitandi inde reipsa arreptam fuisse: haec autem satis adsunt, si inter sollicitandum confessarius aut verbis quibusdam aut signo aliquo quidpiam proferat, quod ad aliquid ex praedictis per confessionem sibi notis referatur: in quo quidem et peccatum contra sigillum sacramentale adesse poterit. Ad substantiam tamen huius casus non pertinet, quod haec brevi post confessionem contingant; nam

QUAER. 9° *An sit denuntiandus Confessarius, qui mulierem de pulchritudine laudat?*

Resp. Hoc dignoscendum est ex loquendi modo, aut ex aliis circumstantiis. Etenim si videatur agere ex pravo affectu, denuntiandus est; secus vero, si ex quadam imprudentia vel ex mera levitate loquatur (21). — S. Lig. n. 703., etc.

408. QUAER. 10° *An facile fides sit adhibenda mulieribus Sacerdotem de sollicitatione accusantibus?*

Resp. Neg., sed sedulo tum Confessario, tum Superioribus pensandae sunt circumstantiae rerum et personarum. Non semel enim visae sunt muliereulae, quae ex invidia, odio, zelotypia, aliove fine perverso Clericos prorsus innocentes atrociter calumniatae sunt. Omnia igitur adiuncta maturo examine sunt perpendenda, praesertim quando mulier facilem se, promptamque ad parendum praecepto denuntiationis ostendit.

Fac porro advertas, crimen falsae accusationis de sollicitatione ex Const. Bened. XIV, reservatum esse Sedi Apostolicae, sed sine censura (22).

Superiores (23) autem, cognita certo criminis veritate, valde caute

etiam post multum temporis sumpta inde sollicitandi ansa eandem retinet naturam. Quod vero ex Roncaglia refert S. Alphonsus, vi eiusdem clausulae denunciandum esse sacerdotem, qui mulierem sollicitet, promittens, se eius confessionem auditurum, plane abs re esse videtur.

(21) Consonat his Decretum duodecimum ex sexdecim S. Inquisit. iam toties allegatis. Namque ad Quaestionem, *An Confessarius, si laudet poenitentem ex pulchritudine et venustate, dicatur illam sollicitare, et ideo sit denunciandus*, responsum fuit, *Si laus illa sit seria, et nihil pravae intentionis redoleat, negativam esse probabilem; secus non esse probabilem*.

Id ipsum S. Congregatio (decret. XVI.) reponendum censuit ad Quaestionem, *An sit denuntiandus confessarius, qui audiens confessionem dat donum mulieri, ita ut dicatur illam sollicitasse*. Remittit enim ad responsum factum ad duodecimum. Profecto, ut S. Alphonsus (lib. 6. n. 703.) advertit, hoc per se est quid indifferens, et malitia ex adiunctis desumenda erit, ex conditione nempe

poenitentis, ex qualitate doni, ex eius quantitate, et ex modo, quo fit.

(22) Imo Benedictus XIV. eandem poenam contra mandantes, consulentes, et quicumque diei possint procurantes, statuit. Ita in Const. *Sacramentum* §. 3.: *Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio vel ira vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis aut quovis alio modo incitati... innoxios sacerdotes apud ecclesiasticos iudices falso sollicitationis insimulant; ut igitur tam nefaria audacia et tam detestabile facinus metu magnitudinis poenae coerceatur quaecumque persona, quae execrabili huiusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes confessarios impie calumniando, vel sceleste procurando, ut ab aliis id fiat, a quocumque sacerdote... praeterquam a Nobis, nostrisque Successoribus... spe absolutio- nis obtinendae... perpetuo careat*.

(23) Superior hoc loco intelligi debet vel Inquisitor S. Officii vel loci Ordinarius: utrilibet enim ex Pontif. Constitutione deferri denuntiatio pro lubito potest.

procedere debent, ut reum corripiant pro delicti gravitate, nec promiscue culpam iam dudum praeteritam, vel casu ex fragilitate habitam, sicut recentem, vel ex consuetudine commissam, puniant; item ut simul bono Religionis, Sacerdotii et rei ipsius consulant, scandala et rumores, in quantum fieri potest, praecavendo.

409. — QUAER. 11° *Quaenam sint poenae contra sollicitantes?*

Resp. Poenae in sollicitantes ex Bulla Greg. XV. sunt suspensio ab exercitio Ordinis, privatio beneficiorum, dignitatum et officiorum quorumcumque, et perpetua inhabilitas ad illa; et insuper quoad Regulares privatio vocis activae et passivae. Omnes tamen sunt ferendae sententiae (24).

410. — QUAER. 12° *Quomodo facienda sit denuntiatio?*

Resp. 1° Denuntiatio facienda est voce, in quantum fieri potest, non vero scripto tantum. Igitur mulier sollicitata sistere se debet coram Ordinario, vel Inquisitore, sicubi tribunal Inquisitionis existit, et actum sollicitationis declarare, quia tamen proprium consensum, si quem praestiterit, ullo modo patefaciat.

2° Denuntiatio facienda Inquisitori est, vel Ordinario loci in quo versatur poenitens (*), etiamsi Confessarius sollicitans ad aliam dioecesim pertineat. Ad loci enim Ordinarium, vel Inquisitorem pertinet excipere iuratam denuntiationem, eamque ad Episcopum sacerdotis rei transmittere.

3° Si denuntiatio voce fieri non possit, facienda est per epistolam proprio nomine et cognomine subscriptam, aut saltem per internuntium. Obligatio enim denuntiandi sollicitantem non est tam adeundi personaliter Superiorem, quam ei delinquentem deferendi, ut Benedictus XIV. in sua Bulla loquitur (25). Qui autem tenetur ad finem, ad media quoque tenetur.

(24) Adde, quod Benedictus XIV. per organum S. Congr. Inquisit. 5. Aug. 1745. decrevit, quod in posterum sacerdotes... in actu sacramentalis confessionis sive illius occasione aut praetextu, ad turpia sollicitantes... praeter poenas a iure et Apostolicis Constitutionibus... contra eosdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitatem incurrant ad sacrificii celebrationem. De quo decreto S. Alphonsus monet (lib. 6. n. 703.), ad eiusmodi poenam incurendam requiri sententiam iudicis declaratoriam, ex generali scilicet principio quoad poenas privativas seu inhabilitantes, quando reus

poenam sine propria infamia exsequi ipse non possit. Imo in Instructione S. C. Inquisitionis 20. Febr. an. 1867. edita, haec leguntur (n. 12.): *Notandum est, poenas huiusmodi omnes et ipsam inhabilitatem ad sacrosanctum Missae Sacrificium celebrandum in decreto Benedicti XIV. die 5. Augusti ann. 1745. praescriptam, esse tantum ferendae sententiae.*

(*) Adverte nomine Ordinarii venire quoque Vicarios Apostolicos et decreto S. Officii, 20. Iun. 1882.

(25) Auctor prae oculis habuit ea verba Benedicti XIV. (Const. *Sacramentum*

4° Confessarius tamen non tenetur onus denuntiationis ad Ordinarium transmittendae suscipere; sed muneri suo satisfacit monendo poenitentem, ut opportuno tempore sollicitantem rite denuntiet. Poterit tamen operam suam praestare, si censuerit id expedire; sed rei notitia extra confessionem accipienda est. — S. Lig. n. 699.

5° Si persona sollicitata nullo modo induci possit ad denuntiationem tali forma peragendam, quia nempe timore vel insuperabili rubore afficitur, sinat ea de re moneri Episcopum, qui delegare poterit aliquem ad denuntiationem accipiendam. Haec facultas Episcopis et Inquisitoribus, ex Indulto S. Congr. Inquis. de consensu Pontificis, facta est. Sacerdos autem delegatus iuramentum praestare debet de silentio servando et de munere sibi commissio fideliter adimplendo. — Decretum S. Congr. Inquis. 27. Septemb. 1624.

6° In omni casu denuntiatio facta per litteras anonymas est omnino insufficientis et prorsus invalida, perinde ac si non facta fuisset, ut pluries declaravit S. Congr. Inquis. — Vid. *Analecta Iuris pontificii*, mense Septem. 1855, etc. etc. (26).

7° Mulieres sollicitatae ad denuntiationem non tenentur, si Inquisitores, vel Episcopi, aut eorum Vicarii, in longinquis regionibus degentes, sine gravi incommodo adiri nequeant. Verum, cessante impedimento, v. gr. in Episcopi visitatione, obligatio denuntiationis urgenda est. Sic declaravit S. Congr. S. Officii 22. Ian. 1727.

§. 2.): *Caveant insuper diligenter confessarii, ne poenitentibus, quos noverrint iam ab aliis sollicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denuntiationem praedictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti iudici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant ac promittant.*

(26) *Si mittantur litterae ad Patrem Commissarium seu Assessorem Su-*

premae cum nomine scribentis, in quibus contineatur denuntiatio; solent remitti Inquisitoribus vel Episcopis, ut ad se accersito scribente, faciat eas ab eo recognoscere medio iuramento, interroget super contentis in illis in specie, et redactis in formam denuntiationis, apponat in initio Processus, ac de contentis in eis examinet testes informatos. Albitius De Inconst. in fid. cap. 35. n. 21.